

АЛЪН А. МАКФАРЛЪН
ПЪРВИЯТ ПОТЛАЧ
СЕВЕРОЗАПАДЕН БРЯГ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1981

chitanka.info

Когато светът бил още млад, една голяма птица с многоцветни пера каца на океана пред индианско селце на Северозападния бряг. Младежите от племето направили опит да я застрелят. Подгонили я откъм брега и с лодките си. Но не я улучили.

Един вожд на име Златен орел стоял на брега със своя роб Синя сойка. Вождът с тъга забелязал колко слаби ловци са неговите младежи.

— И невръстните ми деца могат да уцелят тази необикновена птица! — възкликал той.

— Но те са момичета! — извикал учуденият роб, който знаел, че момичета не трябва да бият птици и дивеч.

Вождът не отговорил. Двете му дъщери се намирали в една къща на пясъчния бряг, недалеч от мястото. Те чули думите на баща си. Без да казват, че са чули, през следващите няколко дена тайно останали в гората, за да намерят пръчки за стрели и да си направят здрав тисов лък. Скрили те лъка и стрелите в едно голямо кухо кедрово дърво.

Една сутрин, преди да дойде слънцето, те се промъкнали незабелязано в гората. Там се облекли с момчешки дрехи и сресали дългите си коси пред лицата, за да не личи, че са дъщерите на вожда. После взели скрития лък и стрелите и тръгнали към брега. Намерили само едно малко рибарско кану.

Всички младежи били с другите лодки навътре, след „чудната птица с цветовете на дъгата“. Когато момичетата стигнали с гребане на известно разстояние от брега, видели как птицата излетяла от кръга от лодки, образуван около нея. По-малката дъщеря безшумно загребала, докато се приближили достатъчно, за да се прицелят в птицата, която отново каца на повърхността на океана. По-голямата сестра, която често се упражнявала да стреля с лък в гората, пуснала само една стрела. Улучила птицата в сърцето. Двете момичета бързо изтеглили голямата птица от океана и загребали тутакси към брега, преди да ги изпреварят удивените стрелци с големите лодки.

Момичетата скрили красивата птица навътре в гората и след това разказали на баща си какво са сторили. Вождът им се скарал, че са гонили птицата, но в себе си останал доволен от майсторството на своите дъщери.

— Искахме да вземем птицата, за да можем да раздадем разноцветните ѝ пера на нашите птици приятели — обяснила по-

голямата дъщеря.

Желанието им да правят подаръци зарадвало вожда. Затова той решил на следващата вечер да даде голямо угощение, за да могат дъщерите му след празника да раздадат перата.

На сутринта, когато дошло слънцето, Синя сойка се заел да раздава многообразните пръчки за дарове, които всъщност били покани за празника; целия ден големият барабан биел за покана пред къщата на Златния орел.

Когато слънцето си тръгвало, голямо ято най-различни птици се събрали край дома на Златния орел. След богатото угощение Златният орел гордо разказал за майсторството на дъщерите си като ловци и съобщил, че те желаят да раздадат подаръци на всичките си гости. Тогава дъщерите донесли птицата, която сякаш горяла с многоцветни пламъци, и започнали церемонията с раздаването на перата. На дивата патица подарили прекрасните пера със сив, зелен, червен, син, бял и жълто-кафяв цвет. На полската чучулига дали кафяви и жълти пера. Светлосините, тъмносините и бели пера дали на птицата рибар. Западният танаджър^[1] дарили с червените, жълти и черни пера. Още много птици получили подаръци, преди да свърши церемонията.

От този празник с подаръци, който нарекли потлач, птиците носят разноцветните си пера; а оттогава насам е имало много, много потлачи.

[1] Танаджър — американска птица с яркоцветни пера. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.